

extract uit brief d.d. 4 april van een gedetineerde op de TA Zwolle over deradicalisering

“Als ik zie hoe er op de TA wordt omgegaan met het “deradicaliseringsproces” zakt de moed me in de schoenen. Het beleid isoleert juist en houdt in stand. Mocht je als kwetsbare en timide vrouw afstand willen nemen, maak je geen schijn van kans.

Veel vrouwen kunnen zich niet weren tegen de opmerkingen, blikken en verstoting en zullen daardoor tegen hun zin in een denkwijze of ideologie blijven volgen. Waar het beleid waterdicht lijkt de zijn, is er ontzettend veel groepsdruk. Opmerkingen tussen neus en lippen door. Berichten die via via worden doorgegeven en de gesprekken door de deur als er geen piw'ers zijn 's nachts. Van de piw'ers wordt verwacht te observeren en rapporteren, maar die krijgen niet eens de helft mee van wat er op de afdeling speelt.

Na 14 maanden op deze afdeling zie ik “ruimte voor verbetering” er niet inzitten. Het is een hopeloze situatie.

Waar vrouwen willen veranderen, houdt het beleid ze geïsoleerd. In de kampen gingen vrouwen uit overlevingsinstinct mee met de sterkste groep, met in hun achterhoofd: “als we in Nederland zijn, kunnen we zijn wie we willen zijn” want dan zijn we veilig. Helaas kom je dan op de TA waar hetzelfde isolement en groepsdruk geldt als in het kamp. Dan is ook nog eens 90% van de afdeling niet zeker van haar Nederlandse nationaliteit. Er is geen vertrouwen meer. Er wordt op deze afdeling iets gecreëerd wat er nog niet was. En iedereen stond er bij en keek er naar. Het is gewoon stom want met passende hulp en strategie zou dit probleem binnen no time opgelost zijn”.